

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Anne McAllister

Csak egy darab papír?

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Barbara Schenck, 2007 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A ROMANA 656. eredeti címe: *The Boss's Wife for a Week* (Mills & Boon Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Szalai Annamária

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 656. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-518-6

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Spencer Tyack tudta, hogy sokat köszönhet Sadie Morrisseynek. Sadie szervezőkészsége és minden részletre kiterjedő figyelme nélkül cége, a Tyack Enterprises minden bizonnyal már rég eltűnt volna a süllyesztőben.

A könyveléshez Spencer hozzá sem tudott szagolni. A vállalata csak azért lehetett ilyen sikeres az építési beruházások terén, mert jó szeme, kiváló szaktudása és elképesztő munkabírása volt. Meg persze Sadie miatt, aki megbízhatóan odafigyelt a legapróbb részletekre is.

Már sok éve dolgoztak együtt. Sadie kezdetben még gimnáziumba járt, Spencer pedig mindössze huszonkét éves volt. Egy nem kifejezetten jó családból származó ifjanc, akinek egyebe sem volt céltudatosságánál és nagyra törő terveinél. Most, tizenkét évvel később már egy öt kontinensre kiterjedő nagyvállalat vezetője.

Sadie néha azt gondolta, még nagyobb lehetne a vállalatbirodalom, ha a férfi kicsit jobban értene az üzlet bürokratikus oldalához.

– Kicsit gyorsabban is intézhetnéd a papírmunkát – szokott tréfálkozni Spencer ellenállhatatlan mosolyával, miközben átrohant az irodán, úton Londonba, Párizsba, New Yorkba vagy Athénba.

Sadie ilyenkor nevetett, és játékosan felé hajított egy papírgalacsint.

A férfi erre elvigyorodott és rákacsintott. A lány pedig ellenállt a mosolynak és a kacsintásnak is. Spencernek ellenállni szinte életfeladatává vált ama négy évvel korábbi végzetes eset óta, amelyre most gondolni sem akart.

– Köszönöm, már így is több mint elég teendőm van – felelte, ami igaz is volt. – És nem csak a papírjaiddal.

Spencer természetesen tisztában volt ezzel. Sadie intézte szó szerint minden ügyét. Mindenhez azonnal megtalálta a megfelelő dokumentumokat, képes volt másodpercek alatt összehozni egy több kontinensen átívelő konferenciahívást, és a telefonszám-gyűjteménye jóval nagyobb volt, mint a főnökéé.

Ám Spencer szeretett vitatkozni, ezért ilyenkor komoly ábrázattal sorolni kezdte azokat a sürgős teendőket, amelyeket Sadie-nek még el kellene intéznie. Azután felpattant valamelyik repülőre, miközben a lány keze alatt égett a munka. Nem mintha nagyon bánta volna, hogy őt nem cipeli magával a világ körül...

Tavalyig nyomós oka volt rá, hogy nem nagyon akarta elhagyni Butte városkáját. Nagyanyjáról gondoskodott, hogy az idős asszony minél tovább élhessen a saját otthonában.

A nagy temetése hat hónapja volt, és Sadie szülei azóta győzködték lányukat, hogy költözzön vissza Washington államba. A bátyja, Danny megígérte, hogy kapcsolatai révén segít neki munkát találni, ha végre hazamenne Seattle-be.

De Sadie nem akart költözni. Szerette Butte városát és annak különleges történelmi emlékeit, meg Montana kies vidékét. Az ő szemében nem volt ennél szebb hely a világon.

Szerette itteni életét is – már ha azt életnek lehetett nevezni, hogy csak a munka létezett számára. De ő elégedett volt. Spencerrel mindig is jól tudtak együtt dolgozni, a feladatai pedig érdekesek és változatosak voltak. Még akkor is, ha örülten sokat túlórázott azért, hogy főnöke a fél világot felvásárolhassa.

Az olyan napokon, mint ez a mai, mindenesetre szeretett volna polip lenni. Bár a ma délutáni teendőkhöz nyolc kar is kevés lett volna.

Amikor reggel fél kilenckor belépett az irodába, már csörgött a telefon. Délre négy beszélgetésen volt túl egy nyakas olasz ügyféllel, aki fel akarta kelteni Spencer érdeklődését egy közös nepáli projekt iránt. De a főnök épp New Yorkban tartózkodott.

Ezenkívül egy Achilles nevű, fontoskodó görög úriembert is meg kellett békítenie, aki minden dokumentumba belekötött. Két telefonhívás között pedig Spencer következő héten esedékes üzleti

útját készítette elő a Fidzsi-szigetekre.

Nem kis feladat volt megszervezni főnöke és elfoglalt üzlettársai egyhetes találkozóját egy apró trópusi sziget üdülőjében. A Spencerhez hasonló sikeres üzletemberek jellemzően nem bővelkednek szabad időpontokban.

– Nem lábat lógatni megyünk – hangoztatta Spencer legutóbb. – Csak odarepülünk, felmérjük a terepet, számításokat végzünk, és ha minden megfelel, vásárolunk!

– Ez a te elképzelésed – emlékeztette Sadie. – De Mr. Isogawa azt akarja, hogy éld is át a paradicsomi nyugalmat, amelybe befektetni szándékozol.

A japán üzletember, Tadahiro Isogawa ezt már az első megbeszélés során világossá tette. Befektetőket keresett, de nem akármilyeneket. Olyan partnerekkel akart üzletet kötni, akik azonosulni tudnak az üdülőközpont szellemiségével – miután a saját bőrükön is tapasztalták.

– A nyugalomba fektetünk be? – ismételte Spencer homlokráncolva.

– Azt szeretné, ha nemcsak villámlátogatást tennétek, és gyorsan felmérnétek a terepet, hanem egy egész hetet családotul ott töltve engednétek, hogy hasson rátok a hely varázsa, és szorosabbra fűzze a szeretet kötelékét a családtagok között.

– De nekem nincs családom.

– Akkor mondd ezt el Mr. Isogawának! Ő igen nagyra tartja a házasságot és a családot. Elárulta nekem, hogy valójában csak értük dolgozik. Meggyőződése, hogy sok ember jobban végezné a munkáját, ha helyére kerülne a fontossági sorrend az életében. Ehhez pedig szükséges a *nanumi*, ami fidzsi nyelven emlékezőt jelent – magyarázta Sadie.

Mr. Isogawa meglehetősen bőbeszédűen ecsetelte neki törekvéseit.

Spencert azonban nemigen hatották meg ezek a gondolatok. Kétkedően vonta fel a szemöldökét – ezt az arckifejezést Sadie már túlságosan jól ismerte.

Megvonta a vállát.

– A döntés a tiéd. Mr. Isogawa azonban ragaszkodik hozzá, hogy ha megállapodásra akartok jutni vele, ezt az egy hetet szánjátok rá az időtökből.

Spencer a szemét forgatta, de aztán felülkerekedett benne az üzletember.

– Legyen, ahogy akarja. Intézd el az utazást!

És Sadie így tett.

Sok egyéb teendője mellett jó pár napot eltöltött azzal, hogy egyeztesse a tárgyalásokon részt vevők időbeosztását, és találjon egy olyan hetet, amelyet mindegyikük szabaddá tudott tenni. Végül meg kellett szerveznie az utaztatásukat a világ különböző szegleteiből. Eközben izzottak a telefonvonalak, mert az érintett üzletemberek hitvesei újra és újra meg akartak bizonyosodni róla, hogy tényleg megvalósul ez az álomutazás.

– Még sosem mentünk együtt nyaralni – árulta el Marion Ten Eyck. – John egyfolytában dolgozik.

Steve Walker felesége, Cathy valami hasonlót mondott. Richard Carstairs neje, Leonie pedig gyakorlatilag mindennap telefonált, hogy megkérdezze:

– Ez már biztos? Egészen biztos? Richard is tud róla?

Sadie minden alkalommal megnyugtatta, hogy nem Richard háta mögött szervezi az utat. Hamarosan ráébredt, hogy Mr. Isogawa minden tárgyalópartnerénél érzékeny pontra tapintott szokatlan kérésével.

Már éppen lezárta az utolsó részletkérdést is az utazással kapcsolatban, és rátért Spencer egyik szerződésének átolvasására, amikor újfent megcsörrent a telefon.

Behunyta a szemét, és igyekezett összeszedni maradék türelmét. Úgy látszik, nemcsak nyolc karnak, de nyolc fülnek is hasznát vehetné.

– Tyack Enterprises – szólta a kagylóba, és azonnal hallotta, hogy nagyon rossz a vonal, melynek másik végén valaki idegen nyelven szólalt meg. – Á, *Isogawa-san, konichi-wa!* Örülök, hogy hallom a hangját!

Ezt teljesen őszintén mondta. Már csak az ő visszaigazolására várt ugyanis.

– Sikerült elintéznem: mindenki utazik vasárnap. Itt van előttem minden információ.

Beolvasta a fontos részleteket a telefonba, és örömmel nyugtázta az elismerő szavakat. Mr. Isogawa nem sokat tudott a nyugati emberekről, legfeljebb amit a filmekben látott. Mivel Sadie sokkal inkább otthon volt a kemény munka világában, mint az autós üldözésekben és célba lövésben, a japán úriember valóságos csodalénynek tartotta.

– Jöjjön el maga is! – vetette fel hirtelen.

– Köszönöm, szívesen mennék – felelte Sadie mosolyogva, hiszen ki ne akarna egy hetet eltölteni egy trópusi paradicsomban –, de sajnos rengeteg a munkám.

– Pont ezért kellene eljönnie. Túl sokat dolgozik. Magának is jár a pihenés. Az irodán kívül is van élet.

Honnan tudja, hogy szinte nincs is magánéletem? – tűnődött Sadie.

– Beszéljen a főnökével. Meg fogja engedni.

Spencer még saját magának is alig adott szabadnapot. Mi okot látna arra, hogy épp most engedélyezzen neki egy nyaralást? Igaz, hogy hivatalosan járt volna Sadie-nek két hét, de nem emlékezett rá, hogy valaha is kivette volna.

Amikor letette a telefont, erősen elgondolkodott Mr. Isogawa szavain. Nem az utazást illetően, hanem arról, hogy változtatnia kellene az életén. Új utakra indulni. Éveken át bebeszélte magának, hogy ő csak a munkájának akar élni. De igaz ez?

Rob McConnell, akivel az utóbbi hónapokban találkozgatott, biztosan nem így gondolta.

– Soha semmire nincs idő a hülye munkádon kívül – morgott néha. – A fenébe is, Sadie, te sem leszel már fiatalabb!

Rob általában nem volt ilyen szókimondó. Sadie mindenesetre tisztában volt vele, hogy többet akar tőle laza kapcsolatnál. Nagyon kedves fiatalember volt, aki idővel nyilván szeretett volna megházasodni és gyerekeket nevelni, és ezt nem is rejtette véka alá.

Amúgy pedig igaza volt, tényleg nem lesz fiatalabb. Huszonnyolc éves volt, ideje lett volna már kikötnie valaki mellett.

Tényleg szeretett is volna komoly kapcsolatot – csak épp nem Robbal.

Már régóta gondolkodott azon, hogy jó lenne megállapodnia: azóta, hogy a bátyja meglátogatta a feleségével és egyéves ikreivel. Valóságos sokkhatásként élte meg a találkozást. Danny ugyanis régebben pont olyan nyughatatlan volt, mint Spencer. Megdöbbenő volt az odaadó családapa szerepében látni, olyannyira, hogy Sadie-t még álmában is kísértette a dolog.

Maga Danny is elcsodálkozott az élete alakulásán.

– Ki gondolta volna, hogy előbb igába hajtom a fejem, mint te? – élcelődött hűgával az elutazása előtti estén. Két gyermekével a karján kissé kimerültek, de végtelenül boldognak látszott. Fürkésző pillantása zavarba hozta Sadie-t. – Bár bizonyos értelemben te is igába hajtottad a fejed, ugye, hűgicám?

– Hogy érted ezt?

– Spencernek szinte a rabszolgája vagy.

– Nem igaz! – kiáltott a lány mérgesen, és gyorsan félresöpörte az irodából hazahozott papírmunkát. – Ne beszélj zöldségeket!

– Nem én vagyok az, aki zöldségeket beszél. Mindig csak dolgozol, semmi szórakozásod nincs az életben. És ez így megy, amióta csak ismerlek.

– De, van szórakozásom! – tiltakozott Sadie.

– Mégis mikor? Ha tizennyolc óra helyett csak tizenhetet dolgozol egy nap? Ugyan már, Sadie, ebből a szempontból ugyanolyan megszállott vagy, mint Spencer.

– Vannak céljaink – vágott vissza a lány önérzetesen.

– Spencernek biztosan – mondta Danny. – De te csak egy tartozék vagy.

Kemény szavai mögött érezhető volt a testvéri aggodalom.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Pontosan tudod te azt.

Danny állta hűga haragos pillantását.

– Fantasztikus munkám van.

– De mi van a magánéleteddel? Ugyan már, Sadie, hiszen már kiskorunkban kitaláltad, mi lesz a gyerekeid neve! Miért, mi célból dolgozol ennyit? Már majdnem harmincéves vagy, és alig van tapasztalatod a férfikkal.

– Csak huszonnyolc, és ott van Rob...

– Akivel egy pillanatig sem gondoltál komoly kapcsolatra – vágott közbe Danny türelmetlenül.
– Ellenkező esetben áthívtad volna, amíg Kel és én itt vagyunk. De nem tetted. Keress inkább valakit, akit tényleg szeretni tudsz, és alapítsd meg a családot, amiről olyan régóta álmodozol!

Ezzel a megjegyzésével sikerült Sadie elevenébe találnia.

– Jól vagyok így – mondta erőltetetten a lány.

– Na persze – sóhajtott Danny. – Bárhol találhatsz munkát. Gyere velünk Seattle-be! Kel napokon belül bemutatna vagy száz facér fiatalembernek. Hidd el, Spencerrel csak az idődet vesztegeted!

– Nincs köztünk semmi.

– Hála az égnek! Spencer jó cimborám, de nem épp ideális férjalapanyag.

Ezzel Sadie is régóta tisztában volt.

– Csak a munkaadóm, semmi több – felelte a fejét rázva.

– Akkor mondj fel!

– Azt nem tehetem.

– Miért nem? Talán eladtad neki a lelked?

– Természetesen nem.

A lány arca bíborvörösre váltott, és csak remélni tudta, hogy bátyja nem vette észre.

– Hiszen már a középiskolás korod óta neki dolgozol.

– Mert szüksége van a segítségemre. Te is nagyon jól ismered őt. Kitűnő szakember, de a papírmunkához nem sok érzéke van. Nem tud odafigyelni a részletekre – magyarázta Sadie, aki meglehetősen büszke volt saját kivételes szervezőképességére. – Különben is, négy éven át nem dolgoztam neki, amíg a főiskolára jártam.

– De utána visszamentél hozzá.

– Nem hozzá: a munkámhoz – javította ki a lány. – Egy rakás pénzt fizet. A vállalatból is kaptam részesedést. Hol máshol tudnék ilyen fiatalon egy nemzetközi cégóriás vezetésében részt venni? Ráadásul itt élhetek Butte-ban.

– Ó, igen, ez óriási előny, Butte a nyugati civilizáció középpontja – élcelődött Danny.

Természetesen Butte igen távol állt ettől, bár az utóbbi években fellendülésnek indult – nem utolsósorban Spencer üzleti érzékének köszönhetően.

– Kíméld meg a szarkazmusodtól, és ne beszélj ilyen lekicsinylően a szülővárosunkról – utasította rendre Sadie. – Szeretem ezt a helyet, Spencer pedig mindent megtesz a város fejlődéséért.

Spencerrel ellentétben nekik boldog gyerekkoruk volt, és szerető szülei. Bár Spencer ma már milliomos és nemzetközileg elismert üzletember, régen nagyon nehéz élete volt.

Sadie emlékezett rá, hogy Spencer nagyapja melegszívű és gondoskodó volt. Sajnos az öreg a fiú tízéves korában meghalt, és attól fogva pokollá lett az élete. Alkoholista apja képtelen volt megtartani bármiféle munkát, és csak azért járt haza, hogy a feleségével ordítozzon, vagy elverje a fiát. Az asszony is gyakran a gyerekén vezette le sorsa felett érzett keserűségét.

Spencer sosem engedte Sadie-nek, hogy betegye a lábát a szülei házába. Az ablakon át azonban néha hallotta, ahogy az asszony a fiával veszekszik: „Te is olyan semmirekellő vagy, mint az apád!” – ordította.

Pedig Spencer igen távol állt ettől. Apjával ellentétben mindig is nagyra törő volt. Még amikor rossz társaságba keveredett, akkor is ő akart köztük a legnagyobb fenegyerek lenni. Végül a családsegítő szolgálat egyik gondozója terelte a helyes útra, amikor az irodája helyett a nagyapja sírjához vitte, hogy elbeszélgessen vele.

Azóta Spencer igyekszik olyan életet élni, amilyenre a nagyapja büszke lenne. Ezért akart sikeressé válni, valamire vinni az életben. A legjobbat akarta kihozni magából.

Kezdetben minden lehetséges munkát elvállalt, minden nélkülözhető centet félretett, és nem sokkal a huszonegyedik születésnapja előtt megvásárolta első házáat. Egy romos kis kalyibát,

amelybe még az eső is beesett. Szépen felújította, és a befektetett összegnél jóval drágábban el tudta adni. A pénzből újabb házat vett, és ugyanígy járt el vele. Aztán újra és újra megismételte.

Huszonkét évesen üzleti hitelt vett fel. Ekkor bérelte fel Sadie-t, hogy rendet teremtsen a cég iratai között – egy teherautó rakterében. Akkoriban még nem volt irodájuk.

– Nem dobhatok ki annyi pénzt az ablakon bérleti díjra – magyarázta Spencer.

Így hát Sadie az első évben egy teherautó rakterében dolgozott, egy akkumulátorról működő asztali lámpa fényénél, egy kartondobozt használva iratrendezőnek. Kezdetleges megoldás volt, de működött.

Spencer szorgalmasan haladt előre, és a középiskola utolsó évében Sadie már saját irodát kapott. Főnöke még egy *Sadie irodája* feliratot is készíttetett az ajtajára. Amikor pedig a lány elmondta neki, hogy Kaliforniában fog főiskolára járni, magánkívül volt.

– Hiszen még saját irodát is berendeztem neked – méltatlankodott. – Azt hittem, a jövőben is nekem fogsz dolgozni.

– Nem dolgozhatok neked örökre – vetette ellen a lány.

Nem is lett volna képes rá. Ép elméjének megőrzése végett távoznia kellett, mivel már évek óta halálosan szerelmes volt Spencerbe. Igazából azóta, hogy az esztét tudta...

Nem mintha a férfi tudott volna róla. Még csak az kellett volna! Csak megijesztette volna a dolog, mert ő egész biztosan semmit nem érzett iránta.

Sadie tisztában volt ezzel. Nem örült neki, de már belenyugodott. Néhányszor megpróbált flörtölni Spencerrel, de ő tudomást sem vett a közeledéséről. Ezért is döntött úgy, hogy a távoli Los Angelesbe megy főiskolára.

Azt remélte, hogy nemcsak sokat fog tanulni, de talán megismerkedik majd egy csodálatos fiatalemberrel, aki elfeledteti vele Spencert. Ez volt a terve.

A nyári szünetben hazajött, hogy besegítsen Spencernek, mivel a férfi vonakodott mást felvenni a helyére.

– Nincs szükségem senki másra – mondta. – Egyébként meg amúgy is itthon töltened a nyarat.

Ez igaz volt. Valóban a szülei egykori házában töltötte a szünidőt, hogy láthassa a nagymamáját. De nem állt szándékában végleg visszaköltözni.

Amikor befejezte tanulmányait, kapott néhány vonzó állásajánlatot, de Spencer, aki váratlanul felbukkant a diplomaosztóján, mindegyiket túlcitálta.

A bőkezű havibér mellett egy korszerű irodát bocsátott rendelkezésére. Butte egyik csodaszép műemlék épületében, valamint résztulajdonossá akarta tenni a cégben.

– Részesedést adnál nekem? – pislogott rá csodálkozva Sadie.

– Mért is ne? – felelte a férfi rezenéstelen arccal. – Te is ugyanúgy megdolgoztál a vállalat sikeréért, mint én. Megérdemled, hogy részesülj a haszonból.

Hangjából hallatszott a jól ismert türelmetlenség.

Sadie nem tudta, mit feleljen. Valójában még nem tette túl magát a férfi iránti érzésein. Amikor csak rávillantotta lefegyverző mosolyát, elgyengült a térde, és kellemes borzongás futott át rajta. Néha Spencer acélké szemeinek pillantása hirtelen gyengéddé változott, és olyankor a lány gombócot érzett a torkában.

Reménytelen eset vagyok, gondolta elkeseredetten. Egy sokterápia kell nekem. Ha a fejem búbjáig merülök az ő világába, előbb-utóbb biztos kigyógyulok ebből a gyerekes rajongásból.

Így hát elfogadta az állásajánlatot. Ennek már idestova hat éve. Ezalatt sok minden történt. Sadie minden tőle telhetőt megtett, hogy Spencert kiverje a fejéből. Még más férfiakkal is találkozgatott, de eddig egyikük sem volt képes olyan érzéseket ébreszteni benne, mint Spencer a pusztá jelenlétével. De ez nem jelenti, hogy sosem fog ilyen emberrel találkozni...

– Szeretek veled dolgozni – érvelt Danynek. – Izgalmas a munkám.

Hiszen Spencer Tyack sokfelé megfordult a világban. Már hét különböző országban voltak ingatlanai: apartmankomplexumok, irodaépületek, lakóházak. Állandóan új ötletek pattantak ki a fejéből, és ezeket mindig megbeszélte Sadie-vel. Sokat adott a lány véleményére, szerették együtt elemezni és megvitatni a dolgokat.